

ERDEI VADAK

– Mitől vagy megint ilyen ideges? – kérdezte Andrást szombat délben, amikor felugrott, mert rájött, hogy nem találja a személyijét meg a TB kártyáját, és az elköltözésekor valószínűleg itt felejtette. Elmondása szerint előző éjjel a kaszinóba, ahol éppen nyerésben volt, benyomultak a zsaruk, ő alig tudott megpattanni, de előtte két gramm *Szeged Skunkot*, ami ugye hetvenöt százalék *sativa*, huszonöt százalék *indica*, meg a *no fear* pipáját kénytelen volt lehúzni hátul a budiban. Ezenkívül is voltak meg vannak gondjai. A tanító mutatta, hogy ez nem érdekeli. Játszotta a fapofát. Pedig dehogyisnem érdekelték a hülyegyerek hasfájásai. András beszélgetést erőltetett, episztémológiai kérdésfelvetés, mondta többek közt, mi az, hogy nem tudni semmit. Ciccegett, hívta Vászka macskát, amit azonban hiába tett, a tanító egy idegrohamában rég kirakta az utcára az idegesítően destruktívává vált állatot. Ha a macskát az ölében tarthatta, az mindig bölcselkedésre készítette Andrást.

– Biztos megint elcsavargott – hazudta a tanító, aztán kivételesen elfogadta a nagyobbik díszpárnán trónoló szerelme által felkínált, bodros-fehér, varázslatos illatú füstöt kibocsájtó spanglit. Jó mélyen beleszívott, és letűdözte a slukkot, na, ezt nem kellett volna. András négykézlábra állt, így kutyagolt az éjjeliszekrényen pihenő öntöttvas gyertyatartóhoz. Meggyújtotta a citromsárga gyertyacsonkot, és visszaaraszolt a fészkére.

– Faterod hogy van? – kérdezte.

– Kösz szépen, megvan.

– Engem nem hiányolt?

– Bocs, de nem voltál téma. Nem szoktunk emlegetni.

– Ja, tudom. Engem nem szoktak. Mindenki jól elvan nélkülem. Te hogy vagy?

– Most nincs kedvem erről beszélgetni. Viszont jó lenne, ha a kulcsokat ideadnád végre.

András hosszasan keresgélt a zsebeiben.

– Lehet, hogy elhagytam – mondta zavartan.

– Jó lenne, ha előkerülne! Már háromszor elmondtam. Szokjál le erről, hogy nem adod vissza a *klucst* – mondta részeg betűtévesztéssel.

András most határozottan kisebbnek, jelentéktelenebbnek tűnt, mint utoljára, amikor a biciklipumpáját vitte el, csak a bicajt felejtette ott. Akkor friss volt, és fiatalos, nyilván valami normális helyen aludt, és rendesen kipihente magát, fürdött is. Ez akkor csipetnyi féltékenységet lopott a tanító szívébe. Arra gondolt, hogy András random férfiak lakásán reggel tisztálkodik, borotválkozik, amilyen imádnivalóan közönséges bunkó. Most űzöttnek látszott, de ez is csak színjáték, hitte a tanító. András emlékezett, hogy most van a születésnapja, hozott neki egy bűvös kockát. Viccesen filozofikus ajándéknak szánta, mert a színek le voltak kapargatva a kis négyzetekről. Elvette tőle, tekert rajta egyet, és szótlánul a könyvespolcra rakta a modern orosz drámaantológia és az egykötetes *Svejk* elé. András mosolyogva nézte.

– A kibaszott születésnapom – morogta köszönet gyanánt. Nem mutatta, hogy meghatódott.

– Szóval mi az a nemtudás – kezdte újra András, közben látszott az arcán, hogy ő maga készen áll a válasszal.

– Nem tudom – felelte fáradtan. De nem is érdekel. Fáradt vagyok én ehhez.

– Figyelj, hozok rá példát. Á egyik este elindul Béből Cébe.

– Már innen nem értem. Minek indul el, mit akar ott? Miért nem jó neki Bében? Ha már úgyis mindenki elhagyta, élhetne tök nyugisan, vakarhatná a pöcsét, senki le se szarná. Ezért alapkérdés, hogy miért megy el. Mi oka van rá? Erre válaszolj!

– Biztosan dolga van ott, de ez most nem érdekes.

– Dehogynem érdekes. Ez az egyetlen dolog, ami az egészben érdekes. Minek megy oda az a szerencsétlen idióta?

– Lényeg, hogy elindul. Biztos a szeretőjéhez megy kefélni. Mindegy. Elérkezik a keresztúthoz, de nincs semmi kiírva. Ha elindul bal kéz felé, akkor jó irányba tart, de ezt nem tudhatja. Ha meg jobbra fordul, akkor rossz irányba megy, a szakadék felé a sötétben, de ezt se tudhatja.

A tanító ez utóbbi mondatot kintről, pisilés közben hallotta, igen, kiáltotta, és? Semmi kedve nem volt András hülyeségeivel foglalkozni, felizgulni sem tudott a bársonyos hangjától, mint általában. Igaz, hetek óta nem volt merevedése, még hajnalban sem, erotikus fantáziák, védett környezetben egymásra fonódva hullámozó férfitestek ábrándjai sem gyötörték. Ezzel így elvult valahogy. Most meg csak ült a vécén, a feje kóválygott a kannabisztól, egyhuzamban a negyedik cigarettát gyújtotta meg, mert így érezte helyesnek.

Aznap kora este András érzelmentes távozása után lélekszakadva le-
rongyolt a Gólyakalifába. Undorító késztetést érzett, hogy felhívja Andrást,
sírjon, megalázkodjon, követelőzzön, arénázzon, leordítsa a fejét a fickónak.
Így is tett, mondván, most nagy szüksége volna arra, hogy ma még egyszer
találkozzanak. Vagy ha nagyon nem megy, akkor legalább cuppantson bele
a telefonba a regisztrált élettárs, küldjön egy puszit. András nagy zaj, zene
közepette fogadta a hívást, azt mondta, küld tizenöt csókot. A tanító han-
gosan számolta, tizenhat cuppanást hallott.

– Akkor nincs harag? – kérdezte András, de közben már dumált hozzá
valaki –, várjál már egy pillanatot – hallotta a tanító. – Most vagyok valahol.

– Nincs semmi fény a világomban – fűzte tovább az érzést. – Gyere haza
hozzám! Hol vagy?

– Hangosabban mondd!

A tanító üvöltve megismételte a mondatot, a Gólyakalifa teraszán töb-
ben is felé fordultak az asztaloktól.

– Legfeljebb megdöglök – tette még hozzá.

– Mit csináljak? Nem hallom, beszélj hangosabban!

– Gyere haza MOST! – kiáltotta, és mielőtt András bármit is válaszol-
hatott volna, kinyomta a hívást.

Az utóbbi időkben se kedve, se ereje nem volt kimenni az apjához, újabb
drámákat végignézni, jelenetekhez asszisztálni. Titkon arra vágyott, bárcsak
meghalna már az öreg. Persze nem úgy, hogy lássa is nemzője meztelen tes-
tét, amint a hordágyon a hullaszállító autóhoz viszik, hanem hogy induljon
el megint a saját bolond feje után, essen el, verje be a fejét, esetleg üsse el egy
autó, vagy tűnjön el örökre, mondjuk, nyelje el a zombékos, lápos terület a
falutól északra, vesszen nyoma, ezeket a képeket csak nehezen tudta elűz-
ni magától. Ehhez képest, amikor május elsején, a munka ünnepén mégis
elővette a lelkiismerete, nem bírta tovább, hazament, és hatalmas meglepe-
tés érte. Az apját, az egykori hithű kommunista párttagot megmosakodva,
megborotválkozva, fehér ingben, ősi öltönyét magára öltve találta, még a
Szocialista Munka Hőse meg a Kiváló Szakács jelvényt is feltűzte a zakója
hajtókájára. Mi több, zöld nyakkendője kölniszagot árasztott! De ez még
mind semmi, mert az öreg az utolsó porszemet is feltakarította, az időtlen
idők óta halmozódó piszkos tányérokat is elmosogatta, az ablakok tárva-
nyitva, és ha még ez sem lett volna elég, aranygaluskát sütött, aminek régen
nagy mestere volt. A vén majom, gondolta a tanító meghatódva. Aranyga-
luska, gondolta, és a szíve arany fénybe borult. A vaníliaöntet az asztalon
gőzölgött, már azt hittem, ide se dugod a képedet, kicsi fiam. A tanító kis-

ujját az öblös tálkába mártotta, vigyázz, még forró, óvta az öreg, mindjárt eszünk.

– Nem vagy az ünnephez öltözve, meg a körmöd is koszos, meg hosszú – róttá meg aztán. – Mi vagy te, gitáros? Majd én levágom neked – tette hozzá ellentmondást nem tűrően. A körömvágás kényes műveletéhez a nagy szabászollót szokta volt használni, amitől a tanító gyerekként sokáig rettegett, de aztán megtapasztalta, hogy apja könnyed magabiztossággal használja a brutális külsejű szerszámot (a haját is ezzel nyírta), sosem okozott fájdalmat, így rettegése fokozatosan elcsendesedett. A tanító tudta, hogy az olló a narancssárga konyhaszekrény középső fiókjában várakozik, a kezére pillantott, kösz, most nem. Ennyiben maradtak. Közben kikerült a sütőből az aranygaluska, a pirított dió, a rumaroma és a vaníliásodó illata egymásba indázott. A tanító már vagy fél évtizede nem látta ilyennek az apját. Még az is megfordult a fejében, hogy szól, van nála majdnem másfél liter rizling, igyanak, de aztán irigységből hagyta ezt. A konyhaablak előtt álló két ősrégi tonettszékre telepedtek, amelyeket még a tanító nagyapja hozott el a grófi kastélyból, miután a Wehrmacht csapatok és a nyilasok eltakarodtak, s a Vörös Hadsereg osztagai is különösebb kártétel, dúlás nélkül áthaladtak ***-en a város irányába. Az asztalnak másféle története volt, most viszont a napsugár simogatta rajta a gyümölcsmintás ünnepi abroszt. Odakint légy sem zizzent, csend volt, éppen senki nem nyírta a fűvet, nem flexelt, nem csiszolt sarkot, még csak nem is fűrészelt, nem kalapált, köszörült, hogy az ember legszívesebben felüvöltött volna, hogy kuss legyen. A tanító apja kis túlzással egészségesnek látszott, új gyógyszert írt fel neki az orvos. Majszolták a tűzforró süteményt, csöpögött az állukról a sodó.

– Meglátod, minden rendbe jön – ígérte az apja, rámosolygott a fiára, aki sárgás fogait kivillantva visszanevetett rá.

Ebéd után a nagyszobába mentek azzal a feltett szándékkal, hogy majd ott kávéznak, beszélgetnek, de a fotelekbe telepedve, lábukat kinyújtva, a bádogvekker szelíden hangos ketyegésére igen hamar elszundítottak.